

"כל מה שניתן היה להשיגו בחשיבה לעולם לא לומדתי, עד אשר מיציתי את יכולתי להשיגו בעצמי. ככל שאני זוכר, לא הצטיינתי בכך כלל - זיכרונותיי של עניינים שכאלו הם כמעט תמיד של כישלונות, כמעט לעולם לא הצלחה. ... תלמיד אשר לא דורשים ממנו לעולם את אשר הוא לא מסוגל להשיג, לעולם לא יעשה את כל שהוא יכול."

"...אני משוכנע שאין דבר בחינוך מודרני אשר נוטה כל כך, כאשר משתמשים בו נכון, ליצור חשיבה מדויקת, מובן מדויק למילים ומשפטים, והתרחקות מביטויים עמומים, דו משמעיים, לא מדויקים. ההשפעה של חינוך מתמטי בטלה בשישים; מכיוון שבתהליכים מתמטיים הקשיים האמיתיים של ניסוח נכון אינם עולים. זהו גם נושא המתאים מאוד לשלב מוקדם בחינוך הפילוסופי של תלמידים, מכיוון שהוא לא מניח את התהליך האיטי של קניית מחשבות בעלות ערך בידי עצמם, בידי הניסיון וההתבוננות. הילדים יכולים ללמוד להתיר קשרים של מחשבה מבלבלת ובעלת סתירות פנימיות לפני שהיכולות המחשבית שלהם מתפתחות; יכולת אשר, ללא לימוד מתאים, חסרה אף באנשים מוחננים ככלל, אשר כאשר הם צריכים לענות ליריביהם מצליחים רק, בטיעונים שהם מעלים, לתמוך במסקנה הנגדית, בקושי אפילו מנסים לתקוף את ההיגיון של יריביהם; ולכן, לכל היותר, משאירים את השאלה, במידה שבה היא תלויה בטיעונים, מאוזנת."

viction than I had. These were the laws of human nature, by which, as it seemed to me, I had been brought to my present state. All those to whom I looked up, were of opinion that the pleasure of sympathy with human beings, and the feelings which made the good of others, and especially of mankind on a large scale, the object of existence, were the greatest and surest sources of happiness. Of the truth of this I was convinced, but to know that a feeling would make me happy if I had it, did not give me the feeling. My education, I thought, had failed to create these feelings in sufficient strength to resist the dissolving influence of analysis, while the whole course of my intellectual cultivation had made preco-

scious and premature analysis the inveterate habit of my mind. I was thus, as I said to myself, left stranded at the commencement of my voyage, with a well-equipped ship and a rudder, but no sail; without any real desire for the ends which I had been so carefully fitted out to work for: no delight in virtue, or the general good, but also just as little in anything else. The fountains of vanity and ambition seemed to have dried up within me, as completely as those of benevolence. I had had (as I reflected) some gratification of vanity at too early an age: I had obtained some distinction, and felt myself of some importance, before the desire of distinction and of importance had grown into a passion: and little as it was which I had attained, yet having been attained too early, like all pleasures enjoyed too soon, it had made me *blasé* and indifferent to the pursuit. Thus neither selfish nor unselfish pleasures were pleasures to me. And there seemed no power in nature sufficient to begin the formation of my character anew, and create in a mind now irretrievably analytic, fresh associations of pleasure with any of the objects of human desire.

These were the thoughts which mingled with the dry heavy dejection of the melancholy winter of 1826-7. During this time I was not incapable of my usual occupations. I went on with them mechanically, by the mere force of habit. I had been so